

Uzucapiune. Aplicarea prezumției decesului proprietarului tabular.

Întrucât demersurile apelantului petent de a obține extrase din registrele oficiale pentru a dovedi decesul proprietarei tabulare au rămas fără rezultat, acesta a solicitat aplicarea prezumției simple că proprietarul tabular este decedat și, prin raportare la data la care a fost intabulat dreptul de proprietate în favoarea lui, a susținut că este rezonabil să se prezume că este decedat de mai bine de 20 de ani.

Instanța are în vedere în soluționarea prezentei cauze și concluzia întâlnirii organizate în data de 11.06.2008 între conducerea CSM și membrii Comisiei pentru unificarea practicii judiciare, unde s-a statuat, cu referire la capacitatea procesuală de folosință a persoanei, *că în procesele având ca obiect dobândirea dreptului de proprietate prin uzucapiune judecătorul poate apela la o prezumție simplă potrivit căreia o persoană nu trăiește 120, 130 sau chiar 140 de ani (fapt de notorietate, care nu trebuie dovedit) – astfel încât se prezumă că proprietarul tabular al cărui drept a fost înscris în cartea funciară de la începutul secolului XX este decedată la data introducerii acțiunii, fiind lipsită de capacitate procesuală de folosință.*

Or, în prezenta cauză proprietara tabulară pentru care apelantul petent nu a putut dovedi cu acte de stare civilă că a intervenit decesul acesteia, și-a intabulat dreptul de proprietate în anul 1937, în baza certificatului de moștenitor eliberat în anul 1933, împrejurare în raport de care instanța apreciază că aceasta nu mai poate fi în viață atât timp cât vârsta sa ar fi de cel puțin 109 ani.

Întrucât în cauză apelantul petent se prevalează de o posesie care ar fi început în urmă cu cel puțin 20 de ani, rezultă că la momentul începerii posesiei proprietarul tabular ar fi avut minim 89 de ani.

Potrivit art. 329 Cod procedură civilă, în cazul prezumțiilor lăsate la luminile și înțelepciunea judecătorului, acesta se poate întemeia pe ele numai dacă au greutatea și puterea de a naște probabilitatea faptului pretins.

Or, pornind de la data la care s-a intabulat în cartea funciară dreptul de coproprietate și reținând că ulterior nu au mai fost făcute alte mențiuni, raportat și la speranța de viață a persoanelor care au trecut prin cele două Războaie Mondiale, Tribunalul apreciază că se poate prezuma în mod rezonabil, conform art. 329 Cod procedură civilă, faptul că acest proprietar a decedat anterior anului 2002 (an în care, dacă ar fi trăit, ar fi împlinit așa cum s-a reținut deja, vârsta de 90 de ani).

Ca atare, luând în considerare Decizia nr. 5/22.01.2018 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a reținut în considerente că instanța poate aprecia între o prezumție legală și una judiciară, care dintre acestea are prevalență în situația concretă, prezumția de la art. 53 Cod civil nefiind una absolută și care să înlăture de plano o altă prezumție judiciară, contrară, (în prezența unei prezumții legale cum este cea reglementată de art. 53 din Codul civil, instanța are de verificat, în raport cu datele concrete ale speței (care ar indica o vârstă biologică a pârâtului, imposibil de atins), dacă subzistă rațiunea textului de lege care instituie o prezumție de capacitate de folosință în favoarea persoanei dispărute, considerate a fi în viață dacă nu a intervenit o hotărâre definitivă declarativă de moarte. 49. Aceasta întrucât o normă legală, pentru a-și produce efectele, nu poate avea ca obiect de reglementare situații imposibile și neraționale (...). 53. În ambele ipoteze însă este vorba despre o chestiune de probatoriu, de stabilire dacă se verifică ipoteza rațională a edictării art. 53 din Codul civil sau dacă funcționează o prezumție simplă, judiciară, lăsată la libera apreciere a judecătorului (...) instanța reține că proprietarul înscris în cartea funciară, Roth Margareta nu mai poate fi în viață în prezent.

Mai mult, conform unui studiu realizat de Institutul Național de Statistică din România în anul 2016, „Prima tabelă de mortalitate cunoscută în istoria statisticii românești a fost elaborată pentru anii 1899-1901. A fost realizată pe baza informațiilor disponibile privind mortalitatea înainte de 1900 (26% rata mortalității și 200% rata mortalității infantile) și a scos în evidență faptul că speranța de viață la naștere pentru acea perioadă a fost de 36,4 ani. A doua tabelă de mortalitate a fost realizată pentru perioada 1909-1912 când, conform tabelii, speranța de viață la naștere a crescut la 39,6 ani. A treia tabelă, care a fost elaborată pentru anii 1930-1932, perioada de dinaintea celui de-Al Doilea Război

Mondial, a rezultat o speranță de viață la naștere de 42,0 ani. După cel de-Al Doilea Război Mondial, schimbările care au intervenit în creșterea nivelului de trai și creșterea serviciilor medicale pentru populație au determinat scăderea mortalității. În numai zece ani, din anul 1946 până în anul 1955, rata mortalității generale a scăzut de la 18,8 la 9,7 la 1000 locuitori. Scăderea mortalității generale s-a concretizat în creșterea speranței de viață la naștere, la 63,2 ani, determinată pe baza tabelii de mortalitate pentru anul 1956. După anul 1956, speranța de viață a continuat să crească cu o intensitate mai mică, la sfârșitul deceniului al șaselea (1968-1970) ajungându-se la 67,33 ani. În 1998-2000, speranța de viață a depășit pragul de 70 ani. Între anii 2006-2008 și 2012-2014, speranța de viață a cunoscut o creștere semnificativă, de la 73,47 ani la 75,44 ani.” ([https://insse.ro/cms/files/publicatii/speranta de viata sanatoasa 2016.pdf](https://insse.ro/cms/files/publicatii/speranta%20de%20viata%20sanatoasa%202016.pdf)).

Tribunalul Arad, Secția a I a Civilă - Decizia nr. 618 din 5 octombrie 2022

Deliberând asupra apelului înregistrat la Tribunalul Arad la data de 11.08.2022 constată că prin sentința civilă nr. ..din .. pronunțată de Judecătoria Ineu în dosar nr. ..2022 s-a respins cererea formulată de petentul PV pentru constatarea dobândirii dreptului de proprietate prin uzucapiune.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut următoarele:

Instanța a constatat în fapt că privitor la imobilul înscris în CF nr. .... Craiva, CF vechi .....Stoinesti, nr.top. ...., compus din casă în localitatea Stoinesti, curte și grădină în suprafață de 668 mp, figurează înscris sub B.1 ca și proprietar tabular RM, cu cota de 8/32 parte și reclamantul PV, cu cota de 34/32 parte.

Potrivit deciziei civile nr. 86/2007 a Înaltei Curții de Casație și Justiție, în situația prescripțiilor achizitive începute sub imperiul Decretului-lege nr. 115/1938 și împlinite după intrarea în vigoare a Legii nr. 7/1996, acțiunile în constatarea dobândirii dreptului de proprietate prin uzucapiune în regim de carte funciară sunt guvernate de dispozițiile legii vechi, respectiv ale Decretului-lege nr. 115/1938.

Potrivit art. 28 alin. 1 din Decretul-Lege nr. 115/1938, posesorul unui bun imobil care l-a posedat, în condițiile legii, timp de 20 ani de la moartea titularului dreptului de proprietate înscris în cartea funciară, poate cere întabularea sa, în temeiul uzucapiunii. Astfel, condițiile cerute de lege pentru a se putea invoca această uzucapiune sunt: titularul dreptului întabulat în cartea funciară să fie decedat, uzucapantul să posede imobilul timp de cel puțin 20 ani de la moartea proprietarului tabular și posesia să fie utilă.

Cu privire la cota de 8/32 parte înscrisă sub B1 în ..... Craiva pentru proprietarul tabular RM, nu s-a depus dovada decesului prin acte de stare civilă. Înscrierea dreptului de proprietate în cartea funciară asupra acestei cote părți de 8/32 s-a realizat la data de 18.05.1937, cu titlu de moștenire, conform mențiunilor de carte funciară de la filele 6 și 32 dosar.

Potentul PV, în lipsa documentelor de stare civilă care să ateste decesul proprietarei tabulare RM, asupra cotei de 8/32 parte din imobil, a solicitat să se aplice prezumția de deces a proprietarului tabular de sub B1, RM, în temeiul art. 103 din Codul civil și art. 329 din Codul de procedură civilă.

La analizarea acestei solicitări formulate de petent, instanța a avut în vedere următoarele:

La data de 11.06.2008 a avut loc la sediul Consiliului Superior al Magistraturii – întâlnirea de lucru dintre conducerea CSM și membrii Comisiei pentru unificarea practicii judiciare – și s-a analizat capacitatea procesuală de folosință a persoanei, în procesele având ca obiect dobândirea dreptului de proprietate prin uzucapiune – în ipoteza în care proprietarul tabular chemat în judecată figurează înscris în cartea funciară de la începutul secolului XX.

S-a hotărât că judecătorul poate apela la o prezumție simplă potrivit căreia o persoană nu trăiește 120 de ani (fapt de notorietate, care deci nu trebuie dovedit) – astfel încât se prezumă că aceasta este decedată la data introducerii acțiunii, fiind lipsită de capacitate procesuală de folosință.

În același sens sunt și considerentele Deciziei nr. 5/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

La soluționarea cererii de aplicare a prezumției de deces față de proprietarul tabular RM, instanța a analizat anul înscrierii în cartea funciară a dreptului de proprietate în favoarea acesteia, respectiv anul 1937. Având în vedere că înscrierea în cartea funciară s-a efectuat fără mențiunea că proprietara tabulară era minoră, rezultă că aceasta a avut cel puțin 18 ani la data înscrierii în cartea funciara din anul 1937. Pe cale de consecință, rezultă că proprietarul tabular RM este născută cel târziu la data de 1919 (1937-18). Prin urmare, în prezent aceasta ar putea avea vârsta de 103 ani (2022-1919).

Chiar și prin teza învederată de către petent, respectiv că în anul 1937, data înscrierii în cartea funciară a proprietarei tabulare RM, majoratul se dobândea la vârsta de 24 de ani, ar însemna ca aceasta să fie născută cel târziu în anul 1913 (1937-24) și în prezent ar putea avea vârsta de 109 ani.

Ca atare, data prezumtivă a nașterii numitei RM nu duce la atingerea în prezent a unei vârste atât de înaintate pentru a face posibilă aplicarea prezumției de deces astfel încât să devină admisibilă acțiunea formulată de către petent.

Aceasta deoarece conform art. 28 alin. 1 din Decretul-Lege nr. 115/1938, pentru dobândirea dreptului de proprietate prin uzucapiune este necesar ca uzucapantul să posede imobilul timp de cel puțin 20 ani de la moartea proprietarului tabular.

Or, chiar dacă în prezent proprietarul tabular RM ar putea avea vârsta de 103 sau 109 ani, conform tezelor mai sus indicate, la analizarea cererii de îndeplinire a condițiilor pentru dobândirea dreptului de proprietate prin uzucapiune conform art. 28 alin. 1 din Decretul-Lege nr. 115/1938, trebuie analizată prezumția de deces a proprietarului tabular la momentul începerii posesiei minime de 20 de ani care să poată duce la dobândirea dreptului de proprietate prin uzucapiune.

Astfel, în urmă cu 20 de ani față de data pronunțării prezentei hotărâri judecătorești, proprietarul tabular RM ar fi putut avea vârsta de 83, respectiv 89 de ani, conform tezelor mai sus expuse. Față de această vârstă nu se poate aplica prezumția de deces, fiind posibil ca aceasta să fi fost în viață în urmă cu 20 de ani, neputând fi dedusă presupunerea rezonabilă că proprietarul tabular ar fi fost decedat la acea vârstă.

În aceste condiții, în care chiar prin ipoteză acțiunea petentului este neîntemeiată, instanța a apreciat că nu se impune să mai fie analizată în cauză posesia exercitată de petent, respectiv dacă aceasta este o posesie utilă, în sensul art. 1846-1847, art. 1860 și 1890 din Codul civil de la 1864, respective art. 916-928 Noul Cod civil.

În temeiul art. 28 și 130 din Decretul-lege nr. 115/1938 (aplicabil în speță față de data începerii posesiei și de dispozițiile art. 82 din Legea 71/2011), instanța a reținut că nu este îndeplinită condiția prevăzută de art. 28 alin. 1 din Decretul-Lege nr. 115/1938 privitoare la exercitarea unei posesii de peste 20 de ani de la decesul proprietarului tabular și nici nu poate aplica prezumția de deces a proprietarului tabular, motiv pentru care, a respins ca neîntemeiată cererea formulată de petentul PV pentru constatarea dobândirii dreptului de proprietate prin uzucapiune.

Instanța a reținut că petentul nu a solicitat cheltuieli de judecată în prezenta cauză.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel petentul PV, solicitând anularea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre o nouă judecată la instanța de fond întrucât prima instanță a judecat cauza fără a intra în cercetarea fondului.

În motivare, referitor la înscrierea în CF a numitei RM, apelantul arată că conform copiei de CF original .... Stoienești rezultă că imobilul din discuție s-a întabulat în această coală de CF prin transnotarea acestuia din CF ... Stoienești. Această transnotare s-a făcut în anul 1937.

Din verificarea colii de CF .. Stoienești rezultă următoarele: imobilul cu nr. top. .... a fost întabulat sub A 2-3; în Foaia B - proprietatea există următoarele notații: B.1 TF în cotă de 1/2 parte; B.2 GT în cotă de 1/2 parte, ambii întabulați din anul 1905; prin încheierea din 19.05.1937 se arată că „în baza deciziei de predare a moștenirii nr. ..../1933 a Judecătoriei rurale B se întabulează dreptul de proprietate în cotă de 1/2 parte a lui GT măritată cu RF de sub B.2 din imobilele de sub A 1-6 cu titlu de drept de moștenire, în părți egale în favoarea lui RM și RE.

Ca atare din această notare rezultă că întabularea în CF a fost în anul 1937, iar moștenirea în baza căreia s-a întabulat RM s-a finalizat în anul 1933 prin decizia de predare a moștenirii nr. 2148/1933 a Judecătoriei rurale B.

Ulterior imobilele de sub A 2-3 se abnotează din această coală de CF și se transnotează în CF ... cu situația neschimbată.

În ce privește dobândirea majorității copilului, apelantul arată că conform dreptului cutumiar maghiar - aplicabil în zonă - calitatea de major o dobânda cea persoană care împlinea 24 de ani, vârstă la care acestea devin de sine stătătoare, se eliberează de sub potestatea paternă și de sub tutelă și dobândesc capacitate activă nerestrânsă, adică sunt majori.

Având în vedere că în cartea funciară nu s-a notat minoritatea numitei RM precum și faptul că până la acea notare nu se notase nici situației ei de persoană căsătorită, rezultă că aceasta avea cel puțin 24 de ani la data dezbaterii moștenirii (anul 1933) sau mai mult.

Referitor la aplicarea prezumției de deces, intimatul învederează că a solicitat a se aplica prezumția de deces a proprietarei de CF RM. Precizează că a cerut aceasta întrucât la data întabulării ei în CF era majoră, înseamnă că avea cel puțin 24 de ani, astfel că azi ar avea peste 100 de ani.

De asemenea, arată că a depus la dosar documente prin care a dovedit că a făcut demersuri pentru a afla data decesului acesteia dar acest lucru i-a fost imposibil de aflat.

Întrucât nu a găsit actul de deces, apelantul solicită aplicarea prezumției judiciare de deces a acesteia (art. 103 din Codul civil, art. 329 din Codul de procedură civilă) și a se stabili limitele raționale ale aplicării unei prezumții și anume că o persoană cu o vârstă de peste 100 de ani nu mai poate fi în viață putând fi prezumată ca decedată.

Hotărârea atacată citează o hotărâre a Comisiei CSM pentru unificarea practicii judiciare în care s-a hotărât că judecătorul poate apela la o prezumție simplă că o persoană nu trăiește 120 de ani (ca fapt de notorietate ce nu trebuie dovedit) astfel încât se prezumă că aceasta este decedată la data depunerii acțiunii.

În cazul în speță întabularea s-a făcut în anul 1937 în baza unui act de moștenire din anul 1933.

Din moment ce în anul 1933 RM era majoră și necăsătorită înseamnă că era născută cel mai târziu în anul 1909, aceasta într-o interpretare absolut formalistă, dar este evident că sus-numita era născută cert înainte de anul 1909.

La data depunerii acțiunii susnumita ar fi avut cel puțin 113 ani, deci imposibil de a fi avut capacitate de folosință în sensul hotărârii CSM mai sus arătate.

De altfel, arată că martorii audiați confirmă faptul că el a exercitat o posesie utilă aptă de a duce la dobândirea achizitivă a dreptului de proprietate.

Având în vedere că prima instanță nu a intrat în cercetarea fondului, apelantul solicită casarea cu trimitere a cauzei.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând apelul declarat prin prisma motivelor invocate, în limitele efectului devolutiv, în conformitate cu dispozițiile art.476-478 Cod procedură civilă, Tribunalul constată că acesta este fondat, urmând a fi admis pentru considerentele ce succed:

Din extrasul de carte funciară nr. .... Craiva (CF vechi .... Stoinei) nr.top. .... rezultă că imobilul casă și teren intravilan în suprafață de 668 mp(curte și grădină) situat în localitatea Stoinei nr. ..., jud. Arad are ca proprietar tabular pe apelantul petent în cotă de 24/32 și pe numita RM cu o cotă de 8/32, dreptul acesteia fiind intabulat prin încheierea nr. .... în baza din actului de moștenitor din 01.01.1937, decizia de predare a moștenirii fiind eliberată în anul 1933(f.7 dosar apel).

Tribunalul mai constată că, întrucât în cuprinsul cărții funciare nr. .... Craiva (CF vechi ..... Stoinei) nu este menționat că proprietara tabulară era minoră la data intabulării – mențiune obligatorie a fi consemnată în conformitate cu dreptul cutumiar maghiar aplicabil la data intabulării – și reținând că majoratul se dobânda la vârsta de 21 de ani, în prezent numita RM ar trebui să aibă cel puțin 106 de ani .

Tribunalul mai reține că, întrucât demersurile apelantului petent de a obține extrase din registrele oficiale pentru a dovedi decesul proprietarei tabulare au rămas fără rezultat, acesta a solicitat aplicarea prezumției simple că proprietarul tabular este decedat și, prin raportare la data la care a fost intabulat dreptul de proprietate în favoarea lui, a susținut că este rezonabil să se prezume că este decedat de mai bine de 20 de ani.

Instanța are în vedere în soluționarea prezentei cauze și concluzia întâlnirii organizate în data de 11.06.2008 între conducerea CSM și membrii Comisiei pentru unificarea practicii judiciare, unde s-a statuat, cu referire la capacitatea procesuală de folosință a persoanei, *că în procesele având ca obiect dobândirea dreptului de proprietate prin uzucapiune judecătorul poate apela la o prezumție simplă potrivit căreia o persoană nu trăiește 120, 130 sau chiar 140 de ani (fapt de notorietate, care nu trebuie dovedit) – astfel încât se prezumă că proprietarul tabular al cărui drept a fost înscris în cartea funciară de la începutul secolului XX este decedat la data introducerii acțiunii, fiind lipsită de capacitate procesuală de folosință.*

Or, în prezenta cauză proprietara tabulară pentru care apelantul petent nu a putut dovedi cu acte de stare civilă că a intervenit decesul acesteia, și-a intabulat dreptul de proprietate în anul 1937, în baza certificatului de moștenitor eliberat în anul 1933, împrejurare în raport de care instanța apreciază că aceasta nu mai poate fi în viață atât timp cât vârsta sa ar fi de cel puțin 109 ani.

Întrucât în cauză apelantul petent se prevalează de o posesie care ar fi început în urmă cu cel puțin 20 de ani, rezultă că la momentul începerii posesiei proprietarul tabular ar fi avut minim 89 de ani.

Potrivit art. 329 Cod procedură civilă, în cazul prezumțiilor lăsate la luminile și înțelepciunea judecătorului, acesta se poate întemeia pe ele numai dacă au greutatea și puterea de a naște probabilitatea faptului pretins.

Or, pornind de la data la care s-a intabulat în cartea funciară dreptul de coproprietate și reținând că ulterior nu au mai fost făcute alte mențiuni, raportat și la speranța de viață a persoanelor care au trecut prin cele două Războaie Mondiale, Tribunalul apreciază că se poate prezuma în mod rezonabil, conform art. 329 Cod procedură civilă, faptul că acest proprietar a decedat anterior anului 2002 (an în care, dacă ar fi trăit, ar fi împlinit așa cum s-a reținut deja, vârsta de 90 de ani).

Ca atare, luând în considerare Decizia nr. 5/22.01.2018 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a reținut în considerente că instanța poate aprecia între o prezumție legală și una judiciară, care dintre acestea are prevalență în situația concretă, prezumția de la art. 53 Cod civil nefiind una absolută și care să înlăture *de plano* o altă prezumție judiciară, contrară, (în prezența unei prezumții legale cum este cea reglementată de art. 53 din Codul civil, instanța are de verificat, în raport cu datele concrete ale speței (care ar indica o vârstă biologică a pârâtului, imposibil de atins), dacă subzistă rațiunea textului de lege care instituie o prezumție de capacitate de folosință în favoarea persoanei dispărute, considerate a fi în viață dacă nu a intervenit o hotărâre definitivă declarativă de moarte. 49. Aceasta întrucât o normă legală, pentru a-și produce efectele, nu poate avea ca obiect de reglementare situații imposibile și neraționale (...) 53. În ambele ipoteze însă este vorba despre o chestiune de probatoriu, de stabilire dacă se verifică ipoteza rațională a edictării art. 53 din Codul civil sau dacă funcționează o prezumție simplă, judiciară, lăsată la libera apreciere a judecătorului (...) instanța reține că proprietarul înscris în cartea funciară, Roth Margareta nu mai poate fi în viață în prezent.

Mai mult, conform unui studiu realizat de Institutul Național de Statistică din România în anul 2016, „Prima tabelă de mortalitate cunoscută în istoria statisticii românești a fost elaborată pentru anii 1899-1901. A fost realizată pe baza informațiilor disponibile privind mortalitatea înainte de 1900 (26‰ rata mortalității și 200‰ rata mortalității infantile) și a scos în evidență faptul că speranța de viață la naștere pentru acea perioadă a fost de 36,4 ani. A doua tabelă de mortalitate a fost realizată pentru perioada 1909-1912 când, conform tablei, speranța de viață la naștere a crescut la 39,6 ani. A treia tabelă, care a fost elaborată pentru anii 1930-1932, perioada de dinaintea celui de-Al Doilea Război Mondial, a rezultat o speranță de viață la naștere de 42,0 ani. După cel de-Al Doilea Război Mondial, schimbările care au intervenit în creșterea nivelului de trai și creșterea serviciilor medicale pentru populație au determinat scăderea mortalității. În numai zece ani, din anul 1946 până în anul 1955, rata mortalității generale a scăzut de la 18,8 la 9,7 la 1000 locuitori. Scăderea mortalității generale s-a concretizat în creșterea speranței de viață la naștere, la 63,2 ani, determinată pe baza tablei de mortalitate pentru anul 1956. După anul 1956, speranța de viață a continuat să crească cu o intensitate mai mică, la sfârșitul deceniului al șaselea (1968-1970) ajungându-se la 67,33 ani. În

1998-2000, speranța de viață a depășit pragul de 70 ani. Între anii 2006-2008 și 2012-2014, speranța de viață a cunoscut o creștere semnificativă, de la 73,47 ani la 75,44 ani.” ([https://insse.ro/cms/files/publicatii/speranta de viata sanatoasa 2016.pdf](https://insse.ro/cms/files/publicatii/speranta_de_viata_sanatoasa_2016.pdf)).

Potrivit art. 28 din Decretul – Lege 115/1938, cel ce a posedat un bun nemișcător în condițiile legii, timp de 20 ani, după moartea proprietarului înscris în cartea funciară, va putea cere înscrierea dreptului uzucapat.

Din coroborarea declarațiilor martorilor BG și TF (f.26-27 ds primă instanță), reiese faptul că apelantul petent a stăpânit de mai bine de 20 de ani, fără a fi tulburat în folosință, imobilul menționat anterior, posesia fiindu-i recunoscută de către vecinii din comunitate.

Ca atare, având în vedere considerentele de fapt și de drept menționate, în temeiul prevederilor art.480 al.2 Cod procedură civilă Tribunalul va constata că în cauză sunt întrunite atât cerințele prevăzute de art. 1847 Cod civil anterior privitor la posesie (continuă, neîntreruptă, netulburată, publică și sub nume de proprietar), cât și cele prevăzute de art. 28 alin. 1 din Decretul-lege nr. 115/1938, motiv pentru care, în baza art. 480 alin. 2 Cod procedură civilă, va admite apelul declarat de apelantul-petent PV și, în consecință, va admite cererea formulată și va constata că petentul a dobândit prin uzucapiune dreptul de proprietate asupra cotei de 8/32 din imobilul înscris în CF .... Craiva nr. cadastral .... , respectiv A1.1 top.... compus din casă și teren intravilan în suprafață de 668 mp.

Va dispune înscrierea în cartea funciară a dreptului de proprietate al apelantului conform prezentei.

Văzând că nu se pune problema cheltuielilor de judecată,